

A portrait of Frank Arets, a middle-aged man with short grey hair and glasses, wearing a dark suit jacket over a light-colored patterned shirt. He is sitting and looking slightly to the right of the camera with a neutral expression. The background is dark and out of focus.

” *‘NEE’, is de
moeilijkste dienst
die we verkopen*

AMBTENAREN ZIJN NIET ZO MOBIEL

Vanaf het prille begin stelt Frank Arets zijn diensten beschikbaar aan de overheid. Eerst voor de provincie, vervolgens voor de gemeente. Sinds 1999 werkt hij voor de gemeente Nuth. Van beleidsmedewerker tot manager. Binnenkort fuseert Nuth met buurgemeenten Onderbanken en Schinnen tot Beekdalen. Wat betekent dat voor zijn positie?

‘Dat weet ik ook nog niet. In de nieuwe gemeente is plaats voor een gemeentesecretaris en vier managers. Dat betekent dat lang niet iedere manager als zodanig kan terugkeren. Persoonlijk vind ik dat helemaal niet erg. Ik zie dit als een kans om goed na te denken over mijn verdere carrière. Twaalf jaar ben ik nu leidinggevende, met heel veel plezier, laat dat duidelijk zijn! Maar als ik ook nog eens iets heel anders wil proberen, is het nu de kans. Op het moment dat de herindeling een feit is, ben ik vijftig jaar. Vandaar dat ik mijn ogen momenteel goed de kost geef.’

Not done

Het is best apart dat Arets zich niet direct blindstaart op een nieuwe functie als leidinggevende. ‘Stel dat ik zou kiezen voor een functie in een lagere schaal, dan heb ik veel uit te leggen bij een eventuele volgende sollicitatie. Demotie wordt eigenlijk altijd uitgelegd als iets negatiefs. Dat vind ik absoluut flauwekul. Waarom zou je niet een stapje terug mogen doen? Hetzelfde geldt voor ambtenaren die op LinkedIn aangeven dat ze openstaan voor een nieuwe uitdaging. Dat is eigenlijk ook not-done. Waarom? Ik vind dat juist gezond.’

Voorstander mobiliteit

Arets is dan ook een groot voorstander van meer mobiliteit tussen de overheidsorganisaties, hoewel hij als leidinggevende ook de praktische bezwaren ziet. ‘Ik zou graag willen dat we een grote talentpool voor overheidspersoneel hadden in Zuid-Limburg, waar je een beroep op kunt doen als je met (tijdelijke) capaciteitsproblemen kampt. Maar de eerlijkheid gebiedt te zeggen dat we dat nu wel propageren, maar dat het in de praktijk nog niet helemaal van de grond komt. Dat is ook lastig. Hoewel ik voor mobiliteit ben, hou ik mijn mensen liever binnenboord. Bij een kleine gemeente als Nuth heb je namelijk meestal maar een persoon voor een functie. Als die weggaat, heb ik direct een probleem. Nieuwe medewerkers moet je altijd inwerken en bovendien heb je dossierkennis nodig over de situatie in de gemeente. Zelfs een medewerker die in een andere gemeente dezelfde taak uitvoert, kan

niet zomaar beginnen.’ De gemeente kent veel specifieke specialisaties, waardoor het zelfs intern niet altijd mogelijk is om taken van elkaar over te nemen. ‘Als ik alle producten en diensten op een rij zet, komen we richting de driehonderd! Daarbij verwacht de burger dat we hem sneller helpen. “Nee”, is daarom een van de moeilijkste diensten die we verkopen.’

Kleine stapjes

Op ander gebieden ziet Arets dat IGOM-organisaties wel steeds beter samenwerken. ‘Zo is er bijvoorbeeld het convenant dat de samenwerking en

”

‘MET KLEINE STAPJES KOMEN WE VOORUIT’

expertisedeling regelt tussen achttien gemeenten voor de buitengewoon opsporingsambtenaar. Met kleine stapjes bereiken we toch wel veel.’ In dat verband haalt Arets ook de management sessies van IGOM aan, die voor hem erg waardevol zijn. ‘Er zijn altijd interessante sprekers tijdens de ontbijtsessies. Maar nog belangrijker voor mij is het om collega’s uit andere gemeenten even informeel te spreken. Je kunt dan even casual overleggen en daar steek je vaak veel van op.’